

Hüzünlü Kahveci

– kul mehmet · 27 Haziran 2024

Hüzünlü Kahveci

Geçen gün sokakta dalgın dalgın yürürken, köşede küçük bir kahve dükkânı gördüm. Daha önce hiç dikkat etmemiş ve görmemiştim. Dükkânın camında “Hüzünlü Kahveci” yazıyordu. İlk önce şaşırmadım değil. İçeri girdiğinde, eski ahşap masaların etrafında sessizce oturan birkaç müşteri vardı. Selam verdim içeriye girdim. Kahveci, saçları yoktu benim gibi kel tarama özürlüydü, alnında derin çizgileri olan yaşlı bir adamdı. Masaya oturdum ve kahveciye baktım ona. “Neden ‘Hüzünlü’ diye adlandırmışsınız?” diye sordum. Kahveci bana hüzünle baktı, yanıma geldi iki bardak çayı masaya bıraktı.

Kahveci bana gülümsedi. “Bu dükkân, insanların içindeki hüznüleri paylaşmak için açıldı. Her bir fincan kahve, çay bir hayatı yaşanmışlıkları temsil eder.”

Merakla sordum, “Peki sizin hikâyeniz nedir?”

Kahveci gözlerini uzaklara dikti biraz suskun kaldı. “Bir zamanlar sevdiğim bir kadın vardı. Her gün buraya gelir, kahvemini içer ve onun yuva hayalini kurardım. Ama o gitmek zorunda kaldı bir gün hakkın emriyle. Şimdi buradayım, hüzünle dolu anılarımla burayı açtım ve hüzünlü olanlar gelir derdini anlatır bir dostla konuşur rahatlar gider. Senin hüznün nedir evlat?”

-Uzun bir hikâye amca.

-Uzun olsun evlat sen anlat biz dinleriz.

Başladım anlatmaya.

Küçük bir kasabanın kenarında, eski bir kütüphane sessizce kitap okuyordum. Çok eski bir kütüphaneydi. Taş duvarları yosun kaplıydı, camları yılların tozundan matlaşmıştı. İçerisi ise unutulmuş anılarla doluydu. O gün tüm yosunları temizledim dış cephesine mavi boya ile boyadım içerisini de tertemiz ederek camlarını sildim, içim açılmıştı kütüphane gibi.

Ahşap zeminin altında hafifçe gıcırdağını duydum, içeriye yoldan yorgun gelen bir kadın yolcu girdi. İçeri adım attığında, eski kitap kokusu burun deliklerini doldurdu ve derinden bir "oh" çekti ve gülümsedi. Rafların arasında kaybolmuş gibi hissetti kendisini. Her kitap, bir zaman yolculuğuna davet ediyordu.

. Gözleri kitapların değil hüznün sayfalarında kaybolmuş gibiydi. Bana gülümsedi. "Hoş geldiniz" dedim. Burada unutulmuş anılar ve kayıp hikâyelerle dolu kütüphaneye geldiniz. Hangi sayfada kaybolmak için geldiniz?"

Gözüm, masaya bıraktığı deri cüzdanın üzerine ilişti. İçinden bir siyah-beyaz fotoğraf vardı. Genç bir kadın ve gülümseyen bir adam. Yaklaştım ve fotoğrafa dokundum. Anılar, genç kadını çoktan sarıp sarmalamıştı.

Ben siyah-beyaz fotoğrafı elimde tuttum. Genç kadının gözleri, hala bir umut ışığı taşıyordu.

Fotoğraftaki adam gülümsemesi ise hayatın acımasızlığına meydan okuyan bir direniş gibiydi. Ben ona "bu anıyı unutulmuş bir kütüphanede bulmak için mi geldiniz?"

Kadın "Bilemiyorum, yola çıktım yolum buraya düştü, siz kimsiniz?"

Ben "Kitap okuyarak zenginliği yani gönül zenginliğini arayan ve arayarak bulan birisiyim, bu arada adım Halit"

Kadın "Ben Selma, ikimizde arayan ben bulamayan siz bulansınız galiba?"

Kahveci bana "O fotoğraf, burada kaybolan bir aşkın hikâyesini anlatıyor. Genç kadın, adını bile hatırlamadığı bir askerin sevdiği kadındı. Savaşın gölgesinde, mektuplarla iletişim kuruyorlardı. Ama bir gün mektuplar kesildi. Adam, savaşın acımasızlığına yenik düşmüştü."

Ben "Nereden biliyorsunuz?"

Kahveci" O kadın bizim buraya uğramıştı, bak resim çektirmiştik karşıda asılı duruyor"

Sordum "Peki ya kadın?"

Kahveci hüznle gülümsedi. "Kadın, yıllarca bekledi. Her gün bu buraya gelir o fotoğrafa bakardı. Ama sevdiği adam geri gelmedi. Anıları, burada yaşamaya devam etti."

Bu kadın resmi ona benzemiyordu yoksa benziyor muydu? Ben anlatmaya devam ettim.

Selma kütüphanenin köşesinde sessizce oturdu. Saçları beyaz, gözleri ise hüznle doluydu. Her gün aynı masada oturmuş, eski defterlerine bakar gibiydi. Defterler, içinde kaybolmuş şiirlerin ve unutulmuş duyguların izini taşırdı.

Selma, gözlerini kaldırdı ve bana gülümsedi. “Ben Sema. Şairim. Burada kayıp kelimeleri arıyorum. Her satırda bir anı, her dizede bir hüznün var biliyorum.”

Sordum merakla. “Neden burada? Neden bu kütüphanede?”

Selma, defterlerine dokundu. “Bir zamanlar sevdiğim bir adam vardı o fotoğrafta gördüğün. O da bir şairdi. Birlikte bu kütüphanede saatlerce oturur, şiirlerimizi paylaştık. Ama o gitmek zorunda kaldı. Şimdi buradayım, onun izini arıyorum.”

O an gözlerindeki hüznü gördüm. “Belki de onun gölgesi burada değil, belki de o, senin içinde yaşıyor.”
Bana.

“Bir zamanlar umutların en yükseklerde uçtuğu, sevgilerin en güzel masallara dönüştüğü bir dünyada yaşamak hayalini kurmuştum. Ama hayat, beklediğimiz gibi olmadı. Kırgınlıkların ve hüsrânların içinde buldum kendimi. Her adım attığımda, yüzümü yere eğen acı gerçekle hasret ile karşılaştım. Belki de hayatın en büyük hüznü, umutlarla dolu başladığımız yolda, enkazlar la dolu bir köşelerde onu aramam oldu.”

Gözlerimden süzülen her damla, bir anıya düştü, her bir damlası ise hüzne karıştı. İşte ondaki hüznün bana geçti o günden beri bu hüznü içimde taşıyorum.

Mehmet Aluç